

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. L.,** zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. MSK 29916/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2017, č. j. 20 A 9/2017 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Napadeným rozsudkem byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Odry (dále je „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 9. 2016, č. j. MěÚO/22482/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), proti němuž odvolání směřovalo.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 7. 2016 okolo 22:26 hod. na silnici II/442 v obci Jakubčovice nad Odrou (před mostem u kamenolomu), ve směru jízdy na Vítkov, řídil motorové vozidlo zn. Volkswagen Golf RZ X, a to v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, přičemž mu byla kalibrovaným dechovým analyzátorem zjištěna hladina alkoholu ve výši 0,29 g/kg, po započtení maximální stanovené odchylky ve výši 0,24 g/kg, vyhodnocena jako hladina alkoholu ve výši nejméně 0,05 g/kg. Tímto jednáním měl porušit ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. c) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2500 Kč a současně sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč. Splatnost pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podanou žalobu neshledal krajský soud důvodnou. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že u stěžovatele byla provedena dechová zkouška s pozitivním výsledkem, kdy odborným měřením za použití analyzátoru alkoholu v dechu značky Dräger ARCK - 0168 byla zjištěna v 22:27 hodin hodnota 0,29 promile alkoholu v krvi. Opakovaným měřením v 22:32 hodin hodnota 0,3 promile alkoholu v krvi. Stěžovatel s naměřenými hodnotami souhlasil, odborné lékařské vyšetření nežádal. Součástí spisu je rovněž oznámení o přestupku ze dne 14. 7. 2016, ze kterého jsou uvedené skutečnosti zřejmé, a které bylo stěžovatelem podepsáno. Přiložen je rovněž záznam o dechové zkoušce, ze kterého jsou patrné naměřené hodnoty alkoholu v dechu řidiče v 22:27 hodin hodnota 0,29 promile alkoholu v krvi a v 22:32 hodin hodnota 0,3 promile alkoholu v krvi. Součástí spisu je rovněž vyjádření osoby s naměřenou hodnotou alkoholu ze dne 14. 7. 2016, ve kterém stěžovatel souhlasil s naměřenými hodnotami a uvedl, že v 19:00 hodin vypil 10°pivo, přičemž toto své prohlášení stvrdil podpisem.

[4] K námitce stěžovatele o zpochybnění výsledků měření hladiny alkoholu v dechu krajský soud uvedl, že měření hladiny alkoholu v dechu provedené v daném případě zkouškou kalibrovaným analyzátorem alkoholu v dechu bylo dostatečným podkladem pro závěr, že stěžovatel byl v době měření, tedy v době řízení motorového vozidla, pod vlivem alkoholu. Použitý analyzátor dechu měl v době měření platnou kalibraci, jak vyplývá z kalibračního protokolu ze dne 18. 2. 2016, a rovněž měl řádný ověřovací list č. 7051-OL-D0321-16 ze dne 29. 2. 2016 vydaný Českým metrologickým institutem. Správní spis obsahuje rovněž řádný výtisk výsledků dechových zkoušek. Postup při provádění měření rovněž odpovídal platným předpisům, když bylo měření po prvním pozitivním výsledku opakováno znovu, a to po uplynutí nejméně 5 minut a naměřená odchylka nebyla větší než 10 %. Stěžovatelova námitka spočívající v nepřesnosti měření a možné individuální fyziologické odchylce, pro kterou mělo být dle něj nutné provést lékařské vyšetření k ověření výsledků měření hladiny alkoholu v krvi, byla krajským soudem shledána irelevantní, neboť zákon tuto podmínku nestanoví. Postup správního orgánu proto krajský soud shledal zcela v souladu se zákonem, když ke zjištění skutkového stavu použil

zákonem stanovený způsob měření analyzátorem alkoholu v dechu splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Pokud by stěžovatel naměřené hodnoty rozporoval, měl možnost sám požádat o provedení lékařského vyšetření k vyvrácení naměřených hodnot, o čemž byl poučen, ovšem tohoto svého práva nevyužil. Nadto krajský soud uvedl, že žalobce zpochybňoval požití alkoholu před řízením motorového vozidla až v podané žalobě, přičemž při policejní kontrole, v rámci které probíhala dechová zkouška, sdělil policistům, že zhruba v 19:00 hodin toho dne vypil 10° pivo. Tedy uvedl, že zhruba tři hodiny před řízením motorového vozidla požil alkoholický nápoj. Správní orgán tedy neměl důvod pochybovat o příčině naměřených hodnot v dechu žalobce a tvrzení v žalobě tudíž krajský soud vyhodnotil jako účelové.

[5] Stran žalobní námitky neprokázání materiální stránky přestupkového jednání stěžovatele, tj. společenské škodlivosti předmětného jednání, krajský soud naznal, že je-li ve správním řízení prokázána přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Materiální stránka spočívá ve skutečnosti, že stěžovatel požil před řízením motorového vozidla alkoholický nápoj a v době řízení byl pod jeho vlivem, což bylo prokázáno měřením hladiny alkoholu v krvi pomocí dechového analyzátoru, neboť tímto svým zaviněným jednáním mohl způsobit porušení zákonem chráněných zájmů či tyto chráněné zájmy přinejmenším ohrozit. Tuto skutečnost nemůže zvrátit ani nízká míra hladiny alkoholu v krvi a ani to, že stěžovatel neprojevoval známky opilosti. Žalovaný tedy dle názoru krajského soudu nepochybil, když své odůvodnění stran materiální stránky přestupku shrnul v konstatování, že je v České republice nulová tolerance ovlivnění alkoholem při řízení motorových vozidel, což stěžovatel porušil.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti označil za kasační důvod nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Dle žalobce je nutno rozlišovat, zda je řidič evidentně pod vlivem alkoholu, a nebo zda není ovlivnění alkoholem prokázáno, když řidič během silniční kontroly nevykazuje žádné známky opilosti. S ohledem na naměřené množství alkoholu v dechu řidiče a možné množství alkoholu v těle i bez požití alkoholických nápojů lze dle stěžovatele usuzovat na možnou vyšší fyziologickou hodnotu alkoholu v těle stěžovatele a na tzv. falešně pozitivní výsledek. Stěžovatel uvádí, že naměřené hodnoty neměly jakoukoliv souvislost s požitím alkoholického nápoje a jednalo se pouze o individuální fyziologickou hodnotu, kdy bez průkazného lékařského vyšetření sice tuto tezi nelze potvrdit, ale ani vyvrátit, a mělo by proto být postupováno dle zásady in *dubio pro reo*. Stěžovatel namítá, že s ohledem na výši naměřené hodnoty alkoholu se správním orgánům nepodařilo prokázat, že řídil pod vlivem alkoholu, a že nestačí takto provedená zkouška, když je ze strany výrobce měřícího zařízení uvedeno, že dechové zkoušky nejsou bez následného lékařského vyšetření průkazné. Stěžovatel odkazuje na stanovisko Společnosti soudního lékařství a soudní toxikologie, podle níž hladina do 0,20 g/kg, stanovená dvěma rozdílnými metodami, včetně metody plynové chromatografie, je považována za negativní výsledek, neprokazující alkohol v krvi zkoumané osoby. Za pozitivní důkaz požití alkoholického nápoje se pak pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg stanovená metodou plynové chromatografie. Způsob stěžovatelovy jízdy nijak

nenasvědčoval podílu alkoholu v krvi. Konečně stěžovatel upozorňuje na metodický pokyn pro postup při laboratorním stanovení alkoholu (etylalkoholu), zveřejněný ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví ČR v částce 7/2016, který mj. jiné uvádí, že vzorek krve musí být vyšetřen dvěma nezávislými laboratorními metodami, z nichž jedna musí být přísně specifická (plynová chromatografie), druhá pak může být jakákoli jiná, nespecifická (Widmarkova, enzymatická apod.). Důvod k postupu dle zásady in *dubio pro reo* obzvláště při nespecifickém množství alkoholu v dechu o hodnotě 0,24 g/kg spatřuje i ve skutečnosti, že nebyl klinicky vyšetřen, a to lékařem, kdy toto vyšetření lékař provádí obvykle před odběrem krve. Je nutné provést testy a vyšetření (pozorování zjevně viditelných znaků opilosti, koordinovanost pohybů apod.) a na jejich základě uvést do protokolu závěr, zda vyšetřovaný jeví, či nejeví známky požití alkoholu. Lze připustit, že chování vyšetřovaného a vnější zjev je při klinickém vyšetření ovlivňován jeho sebeovládáním, návykem na požívání alkoholu, věkem, tělesnou konstitucí i pohlavím. Nicméně v praxi při posuzování vlivu alkoholu na schopnost bezpečně řídit motorové vozidlo zaujímá klinické vyšetření druhé místo za laboratorně zjištěnou hladinou alkoholu v krvi. Dle názoru stěžovatele tak žalovaný porušil právo tím, že vycházel z metody, která nezaručuje přesné kvantitativní zjištění alkoholu v krvi, neboť zkouška, která byla prováděna, není specifická a reakci činidla mohou vyvolat i jiné látky, na čemž nic nezmění ani opakovaná detekce.

[8] V nedostatečném posuzování materiálního znaku přestupku spatřuje stěžovatel stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku zcela ztotožnil s názorem žalovaného, který stroze uvedl to, že „*v České republice platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Striktní dodržování nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel je dlouhodobě opakovaně ctěno soudy ve správním soudnictví. Je-li ve správním řízení prokázána přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Materiální stránka spočívá ve skutečnosti, že žalobce požil před řízením motorového vozidla alkoholický nápoj a v době řízení byl pod jeho vlivem, což bylo prokázáno měřením hladiny alkoholu v dechu, neboť tímto svým zaviněným jednáním mohl způsobit porušení zákonem chráněných zájmů či tyto chráněné zájmy přinejmenším ohrozit. Tuto skutečnost nemůže zvrátit ani nízká míra hladiny alkoholu v krvi a ani to, že žalobce neprojevoval známky opilosti. Žalovaný tedy dle názoru krajského soudu nepochybil, když své odůvodnění stran materiální stránky přestupku shrnul v konstatování, že je v České republice nulová tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, což žalobce porušil.*“ Z vytýkaných důvodů stěžovatel požadoval žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[9] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud shledal, že se stěžovatel v kasační stížnosti toliko omezil na reprodukci svých žalobních námitek, aniž by reagoval na jejich vypořádání, podané v odůvodnění napadeného rozsudku.

[12] Podle § 102 věty první s. ř. s. platí, že „[k]*asační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.*“ Kasační stížnost přitom musí proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví směřovat nejen formálně (tj. jednoznačně je identifikovat a navrhovat jeho kasaci), nýbrž i materiálně, tedy podstatou uplatněné stížní argumentace. Opakuje-li stěžovatel v kasační stížnosti své žalobní námitky, aniž by zároveň konkrétním způsobem vylíčil, v čem spatřuje pochybení krajského soudu, nelze takovéto pasáže jeho stížnosti podřadit pod kterýkoli z přípustných důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Text kasační stížnosti, jenž nalezl svůj odraz v odst. [7] tohoto rozsudku, je toliko zopakováním žalobní argumentace stěžovatele. Dále pak text odst. [8] tohoto rozsudku, vyjma jeho dvou uvozujících vět, je citací str. 5 odůvodnění napadeného rozsudku.

[13] Stěžovatel toliko uvádí, že „[v*] nedostatečném posuzování materiálního znaku přestupku spatřuje žalobce stížností důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.*“ Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat též z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že není vázán formálním podřazením stížní námitky stěžovatelem pod některý z kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2013, č. j. 9 Afs 77/2012 – 25). Uvedená stížní námitka poukazuje na nedostatečné posouzení určité právní otázky krajským soudem, nikoli na nesprávnost jejího posouzení. Nejedná se tedy o námitku podřaditelnou pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), nýbrž pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť nedostatečné vypořádání žalobní námitky (zde materiální stránka přestupku), by zakládalo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[14] Nejvyšší správní soud shledal, že se krajský soud i žalovaný zabývali ve svých rozhodnutích právní otázkou materiální stránky přestupku zcela dostatečně. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zcela adekvátně reagoval na příslušnou žalobní námitku. Z textu rozsudku lze bez pochybností seznat, že naplnění materiální stránky přestupku bylo shledáno v ovlivnění stěžovatele alkoholem v době, kdy řídil motorové vozidlo, čímž ohrozil zákonem chráněný zájem na bezpečnosti účastníků silničního provozu a prevenci materiálních škod způsobených případnou havárií. Krajský soud dále odkázal na zákonem stanovenou nulovou toleranci alkoholu při řízení motorových vozidel, stejně jako na ustálenou rozhodovací činnost správních soudů co do irelevance míry ovlivnění alkoholem (v čemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedený způsob vypořádání žalobní námitky je srozumitelný, věcný, jednoznačně vyjádřený a tudíž přezkoumatelný. Stěžovateli nic nebránilo v tom, aby jej sporoval předestřením konkurující právní argumentace, čímž by právě dosáhl přezkoumání jeho věcné správnosti Nejvyšším správním soudem.

[15] Ani nad rámec vymezený kasační stížností neshledal Nejvyšší správní soud důvody ke zrušení napadeného rozsudku (ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. proto kasační stížnost zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému zjevně v řízení nevznikly takové náklady, jež by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a jejichž náhradu by mu tudíž patřilo přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu